

ZUSTER HOUTMAN-VEENMAN

Op maandag 12 februari, overleed zr. Houtman. Zondagmorgen was ze nog met ons in de kerk. Zondagmiddag voelde ze zich niet goed. Maandagmorgen vroeg viel ze van haar bed op de grond. Met spoed werd ze naar het ziekenhuis gebracht. 't Mocht niet meer baten. Maandagmiddag ontsliep ze. Van de lichamelijke dood heeft ze weinig gemerkt. Voor veel lijden werd ze gespaard. Dat is óók goedheid van God.

Donderdag 8 febr. zaten we nog gezellig bij elkaar. Br. Houtman mocht op die dag zijn 87ste verjaardag vieren. Op uitdrukkelijk verzoek van zr. Houtman zongen we toen: Geloofd zij God met diepst ontzag. Deze vriendin heeft een moeilijk leven gehad, een leven van zwerven en vluchten. Ook een leven van veel tegenstrijdigheden. In haar leven bleek zo duidelijk: De mens, die in waarde is, blijft niet. Van al haar "voorstellingen" bleef weinig of niets over. Van de onze wel??

Ik moet terugdenken aan een bezoek dat ik haar bracht in een verpleeghuis. Haar situatie was toen vreselijk moeilijk. Op een ogenblik keek ze me aan en zei: Zet me maar op een kruiwagen en breng me maar naar de vuilnisbelt..daar hoor ik thuis. Toen haar verstand, tijdelijk, heel in de war raakte, werd ze steeds vrolijker. Ze zong oude herinneringen, ik denk uit "het bundeltje"..Jezus neemt de zondaars aan..en..Boven de starren, daar zal het eens lichten. Dat was haar heimwee.

Verder bleef er weinig "degelijkheid" over. Dat zal voor menigeen wel eens pijnlijk zijn geweest. Voor mij niet. Voor mij was het de werkelijkheid. Lezen deed ze niet meer. Brieven bleven ongelezen. Bidden, misschien onder de dekens. Het enige dat overbleef was de samenkomst in de gemeente. En ook daar gaf ze vaak op af. Het deerde me niet. Menigmaal zag ik de tranen over haar wangen lopen. Dan wilde ze blijven zitten onder de woorden van eeuwig leven. Heel vriendelijk bedankte ze ons dan omdat ze er bij mocht zijn. Vrouw Houtman is weggevallen, maar ik geloof dat haar arme ziel gevallen is in de handen van haar Heere en Zaligmaker. Eindelijk thuis. Dat zal me een ontmoeting geweest zijn. Een stikkende hals (zo noemde ze zichzelf), gedragen in Abrahams schoot. Zr. Houtman heeft een bewogen leven gehad.

Veel uit haar leven zal ik niet makkelijk vergeten. En ja, ik hield van 't zwarte schaap (zo voelde ze zich).

We missen haar, ook m'n vrouw, die zo menigmaal als telefonische hulpdienst fungeerde. Br. Houtman heeft ook veel verdriet over het verlies van z'n vrouw. De slag kwam hard aan. Wat een leegte voor deze oude vriend. De Heere sterke hem. Dat wensen we ook de kinderen, klein en achterkleinkinderen toe. O, die blijde zangers en speellieden. Wat was deze oude vriendin gevoelig voor muziek. Vaak, als ik helemaal geen raad wist vanwege de geestelijke boosheden in de lucht, ging ik zonder iets te zeggen naar het kleine orgeltje. Dan duurde het niet lang of ik hoorde een klagelijk schreien achter me. Nog even.. dan begon ze mee te zingen. Daar kon de duivel niet tegenop.

Een goeie raad voor broeders in de bediening: Je hoeft niet altijd te praten, te overtuigen, te leiden en te leren. Soms is het goed om de harp van de wilgen te nemen en liederen van verlangen te spelen: Wanneer zal ik naderen voor Uw ogen? of.. Boven de starren, daar zal het eens lichten.

Op vrijdag 16 febr. mochten we een rouwdienst houden in de aula van "Zuiderheide". De belangstelling was groot. Vriendelijk dank voor al de blijken van meeleven. Ook de directeur van "Zuiderheide" hartelijk dank voor de goede "opvang".

Van "Zuiderheide" gingen we naar "Zuiderhof". Hoevelen uit dit huis hebben deze laatste reis reeds gemaakt? De zon scheen over de bevroren akker. Ulieden daarentegen, die Mijn Naam vreest, zal de Zonne der gerechtigheid opgaan.

Hoe oud zr. Houtman was? Bijna 85 jaren. Niet te oud voor 's Konings tafel..

D.C.O.

oo00oo